

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbora

K.SAVELY-D

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. ár

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Sebesy László: Üres üveg.
Fábián Gyula: A kis Hanka.
mackója.
Havas, sikos domboldalon...
Falu Tamás: Aranyzárnyu pille
Kosáryné: Télapó.
Vajda István: Schubert.
E-ó: Köszöntő ujesztendő reg-
gelén.
Sárady István: A Keszi Laci
ágyui.
Előfizetőinkhez.
E-ó: A nagymosás.
Ősz Róza: Mese az első hóról.
Elek nagyapó üzeni.
Fejtörő.
A Cimbora ingyen könyvaján-
déká.
Benedek Elek: Három gyermek
és egy kutyácska története.
(Regénymelléklet.)

1928. december 30.

ÜRES ÜVEG

Irta: Sebesy László.

Kékre fázott, görnyedt anyóka . . .
megvénült gond . . . az élet rongya . . .
üres üveggel kezébe
füstös korcsmaházba lép be,
hogy kínálja megvételre,
Mert nincs fára, meg ételre.

Asztalok közt, hogy dőcög
tisztesség tudón köszön . . .
Vig-borozó szól hozzája:
„Néni, mi az itókája?”
Meg sem érti „Gondok-gondja” . . .
korcsmáros jön s annak mondja:
„Üres üvegre . . . ha volna . . . szükség . . .”
(Kolozsvár.)

„Ki telit vesz . . . azt is főbe üssek! . . .
Nagy kacagva mordul rája,
szegény nyomor-anyókéra,
ki kendőjét összevonva
indul s úgy magának mondja:
„Bocsásson meg, ha vétettem . . .
de úgy fázom . . . s ma sem ettem” . . .

Hallja, mit mond, s ahogy nézi,
a „nincs” fájdalomt megérzi.
Tréfát bánva megy utána:
„Itt van, no, kenyérre, fára.”
Kikiséri, térül-fordul:
„Uram-Isten!” . . . S könnye csordul.

A KIS HANKA MACKÓJA

Irta: FABIÁN GYULA.

Zólyom vármegyében, az apró faházás Gyetva falujában, élt egy favágó a feleségével: Ilával. Volt egy pici, nem is egészen négyesztendős, helyes leánykájuk. Hanka volt a neve. Pirosarcu, szőkehajú, nevetős kékszemű apróság. Szemefénye a kis családnak. Kedvence az egész tót falunak.

Egyszer hajnalban felkelt a gazda. Megimádkozott, megevett egy nagy tányér rántott levest, amelyet a felesége készített neki, kétfelé törölte a bajuszát és megszólalt:

— Isten áldjon meg, feleség. Nekem a magas Polyána hegy oldalába kell máma mennem. Erdőt irtunk. Messze van az ide. Nem igen jöhetek haza ebédelni. Pedig de jó lenne egy kis meleg ebéd. Nem tudnád kihozni az ebédet az erdőre, dusiczka moja?

— Szívesen, édes uram. Még Hankát is felviszem magammal. Hátha piros már a málna!

— Bizony, piros. Illatos. Édes, mint a méz.

Megcsókolta a szegény favágó a feleségét, meg az alvó Hanka lenháját és Isten nevében elment hazulról. Sietett a munkára.

Ila asszony jó ebédet főzött. Beletette egy ebédhordó bögrébe. Két bögrének volt egy füle. Ilyen edényeket készítettek a zólyom! gerencserek. Az egyik bögrében volt a leves, a másikban a fölséges sztrapacska (juhturós krumplis galuska). Még egy jókora lábost kötött beie egy asztalkendőbe. A lábashan a Hanka ebédje volt. Finom tejbefőtt kása, a teteje alaposan meg volt hintve cukorral.

Egy nagy általvetőt kötött Ila asszony a vállán keresztül a derekára. Batyut formált belőle és a hátára ültette a kis Hankát. Ugy ült a kis Hanka a pirosszéli batyuban, mint a verébfióka a fészekben. Vidáman nézgetett ki a kislány nagyszerű szállásából. Tapsolt a kezesekéjével, mikor végigmentek a falun. Egyre szölogatta a gádorokban ugató kutyákat, amelyeket ő egytől-egyik jól ismert.

— Jó napot, Strázsá! Pá! Pá! Bakter! Megyek a Polyánára, málnát szedni. Kellene, ugy-e, málna, te csunya, fekete Burkus? Légy való a kutyának, ha tudna fogni magának, nem pedig málna.

Vigan vonultak át a falun. Mindenki szólt hozzájuk egy jó szót és megcsipkedték a kis Hanka piros arcát.

Elérték a hegyi ösvényt és mire a nap a fejük fölött ragyogott, ők már fönt jártak a Polyána oldalában, a szép árnyékos erdőben.

Egy helyen, meredek sziklafal tövében, málnabokrok zöldeltek. Az ágain illatos gyümölcs piroslott. Ila kisasszony körülnézett a szép tisztáson. Jobbra tőle fejszecsapások hangzottak. Nem is messzire onnan.

Ila asszony gondolt magában valamit.

Kicsomagolta Hankát a batyuból. Egy remek málnabokor aljában, a hús árnyékon leterítette az általvetőt. Ráültette a kis Hankát, az ölébe tette a tejbe-kásás fazekat, egy fakanalat adott a kislány kezébe.

— No kislányom! Itt az ebéded. Maradj itt szépen üldögélj és eszegend a kását, míg én elfutok apádhoz az ebédjével. Meg ne mozdulj innen! Ugye szó: fogadsz?

— Szót fogadok. Ne félj. Itt maradok.

— En nyíbe visszatérek és akkor ieszedjük mind azt a sok málnát.

Ila asszony elment. Egy-kettőre megtalálta az urát. Ötödmagával döntötte a fákat. Az erdész is ott üldögélt egy kivágott fatörzsön. Duplacsövű puská feküdt a térdén.

A favágó igen megörült a feleségének. Rögtön letette a fejszét. Az erdész is csak biztatta, hogy ebédeljen meg. A favágó leült egy bokor aljába és hozzáfogott az evéshez. Alig szörseintett fel pár kanál levest, körülnézett és a feleségéhez fordult.

— Hát a kis Hanka merre van?

— Leültettem a málnabokrok aljába. Megyek is hozzá. Málnát szedünk. Te addigra megebédelsz és eljövünk az edényért. Azután lassan hazatejé indulunk.

Ila asszony lassan a málnabokrok felé ballagott. Már messziről hallotta a Hanka édes kacagását. Nevetett, kacagott, mint a gerlice-madár, de oly harsányan, hogy az anyja boldogan elmosolyodott.

— De jó kedve van a lelkennek! Vajjon micsodán mulat olyan józúen?! . . .

Ila asszony óvatosan lépkedett. Szerette volna meglepni az ő kislányát. Meglelni a nagy mulatozást. Majd

a bokrok közül kidugja a fejét, rákiált Hankára: „Kukucs! Kukucs! kislány! Itt a medve! Elvisz!...” Hej de lesz jóceuv, kacagás. Hogy fog majd a kis Hanka taposni jókedvében.

Az anya vigyázva bujkált a mogyoróbokrok között, majd óvatosan kidugta a fejét és jókedvűen rá akart kiáltani a kislányára.

De amikor meglátta, hogy az ő kicsi lánya mivel mulat, — a borzalom szoritotta össze a torkát. Kinosan nyöszörgött, majd megdermedt és mozdulni sem mert, nehogy életjelt adjon magáról. Elszörnyedve, tehetetlenül bámulta, hogy miért is kacag úgy a lánya?...

Rémületes.

Egy nagy, szörnyű medve állott a kis Hanka mellett és a tejbekásás fazékban nyalakodott. A kislányka elkapta a medve orra elől a fazekat és jókedvűen felkiáltott, mikor a medve fogai üresen csattantak össze.

— Kása kellene neked?! Te csuf borzas!

Azzal a medve orrára koppantott a fakanállal. A medve félre kapta a fejét, majd újból a fazék felé szaglászott.

Erre a kis Hanka az egész fazekat a medve fejére nyomta. A fazék úgy ült a medve fejében, mint ahogy a báró ur viseli a kürtő kalapját. A tejeskása csurgott a tursza föveg alól a medve arcára.

A medve felállott a lábára, rázta a fejét, majd a mancsával megfogta a fazekat és leemelte, mint mikor a báró ur köszön a jegyzőné tekintetes asszonynak.

— Jónapot kívánok — kacagott a kis Hanka.

A medve a mancsába fogta a fazekat és fölhabzsolta az édes kását az utolsó morszáig. Letette az edényt a földre és az arcáról kezdte nyalogatni a tejeskását. Persze a bomlokán, meg a fülén nem tudta a nyelvvel elérni a kását. Kész neveltség volt, mikor a nyelvét nyugtogatta, a szemét forgatta a mancsával a fejét kaparta és a körme közül kipucolta az édes kását.

A kis Hanka a földön hempergett jó kedvében. Majd megsajnálta a mackót.

— No gyere ide te fekete ördög-bördög!

Megfogta a medve nyakát, iragához húzta. Ölibe vette a fejét, kis kövér kezével lekaparta a kását a medve fejről és odanyújtotta: nyalja le róla. Nem is sejtette a kis ártatlan, hogy micsoda veszedelmes játszópajtással találkozott össze.

Szegény anyja moccani sem mert. Félt, hogyha a medvét megzavarja, az megharagszik és összetépi a kis lányát. Mit tehetett volna mást? Dobogó szívére szoritotta a kezét és imádkozott.

A mackó mind megette a kását. A kis Hanka sem kacagott többé. Elálmosodott a déli melegben. Lecsukta a szemét. Ráborult a medve bundájára és a puha párnájára hajtván a fejét, édesen elaludt.

A medve a mancsa közé fogta az orrát és szintén szunyókáálni kezdett.

Akkor az anya vigyázva visszahúzódott. Lassan-lassan lépegetett vissza, majd mikor nem kellett félnie attól, hogy a medvét fölzavarja, rohant vissza az urához.

Sírva, jajgatva újságolta el a szörnyű veszedelmet, amelyben a kis Hanka élete forog.

Az apa rögtön kapta a fejszét és oda akart rohanni, hogy rátamadjon a medvére. De az erdész elkapta a kezét.

— Hová rohansz, te esztelen?! Széttépi a medve a lányodat, ha meghallja, hogy feléje csörtetsz. Mire való a puska? Majd én lelövöm. Vezess engem jó asszony arra a helyre, ahol te meglested a medvét.

Ódalopakodtak mind a hárman. Az erdész elővette a puskáját. Megcélolta a medvét. Majd leeresztette a fejét. Kétségbeesetten rázta meg a fejét.

Nem merté elsütni a flintát.

Hátha a kislányt találja el a golyó?!

Az apa nem nyugodott. Elsompolygott. Főlkapaszkodott a sziklafal tetejére.

Ott egy odvas fában vad méheket talált. Pipára gyujtott. Jól befűstölte a méheket, benyult a fészekbe és kifőrt egy pár lépet. Megcsipték ugyan a méhek, de mit törődött ő ezzel.

Azzal hasonesuszva a sziklapárkányon, a medve fölé mászott és orra elé pottyantott egy tenyérnyi lépet. A medve fölneszelt, megszimatoalta a friss méz illatát. Főllott. Megrázta a bundáját. Megkereste a lépet és bekapta. Jókedvűen brummogott.

Az apa újabb mézeslépet dobott a medve elé. A mackó odébb állott, amerre a csemege hullott. Így dobálta mind messzebbre és messzebbre a lépdarabokat, úgy, hogy a mackó jó messzire jutott attól a helytől, ahol a kis Hanka tovább is édesen aludt.

Most az erdész fölemelte a puskát és megcélolta a medvét. Mielőtt elsütötte volna, lla asszony fölütötte a puskát, úgy hogy a lövés eldurant ugyan, de a golyó messze a mackó feje fölé szüvitett el.

A medve a nagy pukkanásra igen megijedt és úgy eihordta a bundáját, mintha kengycifutó lett volna.

— Miért ütöted félre a puskámat? — korholta az asszonyt az erdész — biztosan eltaláltam volna.

— Magam sem tudom. Ha látta volna, hogy milyen boldogan kacagott a kis Hanka, talán megértené, hogy miért csekedtem ezt. Higyje meg erdész ur, szíve van annak a mackónak. Hátha neki is van bocsinkája, amelyik hazavárja?

A kis Hanka felébredt a durranásra. Megtörülte ne-felejtis kék szemét és boldogan röpiült az édesanyja karja közé, aki örömben sirva ölelte magához a kis lányát, aki olyan veszedelmes pajtással játszott.

Az erdész ur sokat cserkészett a medve után. De a mackó úgy elbujt a hatalmas Polyána rengetegében, hogy soha sem talált rá. Még ma is szedegeti a finom málnát, ha meg nem halt.

De nem hiszem, hogy a derék mackót megegyeszer tejbekásával megraktálta volna úgy valaki, mint ahogy azt a kis kékszemű, nevetős száju Hanka tette.

(Szombathely.)

Hizókura
Téli sport
Egész éven át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA

MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magaslat
üdülőttelep ide
ges, feltáplálásra szo
ruló, vérszegényes
gyenge gyerme
kek részére

HORN J. IGAZGATÓ

ARANYSZÁRNYU PILLE

Irta: *Falu Tamás.*

Szédítően magas hegytetőn állott a vár. A felhők sokszor eltakarják, körülgyűrűzték, mintha segítettek volna neki buvócskát játszani. Ebben a várban élt Anikó, a várur gyönyörű lánya.

Anikó finomlelkű, szelid lányka volt, szülei mégis a szomszédos vár harcias urának harcias fiával akarták eljegyezni.

Anikó nem szólt, nem tiltakozott, csak a magányt kereste, hogy kisirhassa magát. A vár mögötti erdőben sétálgatott sűrűn. Ismerték már jól az erdő vadjai mind. És nem bántotta egy sem. A szarvasok és őzek kezéből ettek, a vad-disznók hozzásimultak s a vadgalambok utána szálltak.

Egyszer egy aranyszárnyu pille röpült a kezére. Gyönyörűséges pille volt. Ugy ragyogott, mint a nap. Hiába próbálta elröpíteni, utjára engedni, a pille nem hagyta el. Éjszaka az ágya fölé ült, világított neki, nappal pedig mindig fölötté lebegett. Mintha mondta is volna kisasszonyának: — Ne félj, nem hagylak el soha!

De mégis elhagyta egy reggel, amikor a vasruhás vitéz kopogtatott a vár kapuján.

A vitéz azért jött, hogy megkérje Anikó kezét, kitűzesse az esküvőt és lekösse magának örökre a szépséges Anikót.

De Anikó meg sem látta a páncélokba öltözött kérőt, hanem sirva sikoltatta:

— Jaj, elröpült az én aranyszárnyu pillém és én nem leszek soha másé, csak aki visszahozza őt nekem.

— Én visszahozom — fogadkozott a páncélos vitéz. — Egy életem, egy halálom, de én visszahozom.

El is kezdte keresni, kutatni a levegőben. Meg is látta mindjárt. Jó magasan röpködött a pille, elérhetetlen magasságban.

Elővette ijját, célba vette a pille szárnyát.

gondolta, a nyíl majd lehozza. De a pille sebezhetetlen volt. Elugrott a nyilvesszők elől. Száz darab nyilvessző hiába repült fel a magasságba.

— No várj, akkor meghalsz! — dühöngött a vérengzéshez szokott vitéz.

És a vársáncon álló ágyuval ágyuzni kezdte a levegőben lebegő arany pontot.

Az arany pont, a pille, csak mosolyogva ragyogott tovább a messzeségben.

Mikor a vasvitéz mérgesen hazanyargalt, előjött a könyvtárszobából egy sápadt íróné és kérdezte:

— Miért sírsz, Anikó?

— Mert elröpült az aranyos szárnyu pillém.

— Ne sírj, Anikó, én visszahivom.

Anikót már a pusztá szó is boldoggá tette, mert a szegény íróné szeretete ő, aki olyan szép verseket tudott énekelni holdvilágos éjszákán az ablaka alatt.

— Ül le mellém, Anikó, — mondta az íróné.

És leültek a föbe, az elcsendesedett ágyu mellé.

Az íróné elővette furulyáját s vékony hangon szívhez szóló éneket játszott rajta.

A hang szállt, szállt a magasságba, felért az aranyszárnyu pilléhez, aki fokról-fokra lejjebb ereszkedett s lassan leszállt Anikó vállára. De hirtelen meggondolta magát s úgy helyezkedett el, hogy egyik szárnya Anikó vállát, a másik az írónéét érte. Kettőjük között ragyogott. De úgy ragyogott, ahogy még soha.

A nagy fényességre kidugták az ablakon fejüket Anikó szülei. Összenéztek, mértették mindent s úgy nyujtották kezüket a fiatalok felé, mint mikor a pap keze hajlik meg a vőlegény és menyasszony feje fölött, mondván:

— Én pedig most megáldalak titeket!

(Budapest.)

TÉLAPÓ

Irta: *Kosáryné Réz Lola.*

Gyere csak ide, kicsi Jucikám,
Bátyád jó fiu, légy jó kis leány.
Szófogadó.

Ott kint a szélben most jön Télapó.

Tudod-e, milyen? Fehér a ruhája,
A hópelyheket a szakállából rázza.
Magas nagyon,
És bekukucskál minden ablakon.

Meglátja mindjárt, ki a jó gyerek.
A jó nevet, a mérges pityereg.
Itt csak jót láthat,
Este megmondja majd anyukának.

Gyere, Jucikám. Be van fütve, nézd.
Meleg kályhánál mondok szép mesét.
Most ez a jó, —
Ott kint, a szélben, jön már Télapó.

(Budapest.)

Havas, sikos domboldalon
Mint a villám, száll a ródli. .
Jucika megkapaszkodik:
— Be rossz lenne kiborulni!

Mögötte meg Piri baba
Siklik egy picinyke szánban;
— Szép, szép ez a havas világ,
De szebb a meleg szobában!

SCHUBERT

(Halálának századik évfordulóján.)

Írta: Dr. Vajda István.

Az 1827. esztendő decemberének egyik napján a két Spaun lovag palotájának ablakai ragyogó fényt ontottak a hóval börtöt, télbemeriült bécsi uccára. A két Spaun testvér városzerte ismert volt nagy művészbárátságáról és arról, hogy bőkezű pártfogója minden művészembernek. Ezen az estén is nagy vendégsereg gyűlt össze házukban: festők, költők, zenészek és Bécs tekintélyes polgárságának művészetkedvelő tagjai. A meleghangú estély vidám beszélgetéssel indult. A vendégek megbeszéltek egymás között a napi híreket, véleményyt mondtak az épen megjelent új könyvekről, sor került az udvari opera tegnapesti előadására, egy-egy új szindarab bírálatára. Irodalmi és művészeti kérdések röpködtek a levegőben és a vendégsereg minden tagján látszott, hogy hisz, lelkesül és él a művészetben.

A beszélgetés halk moraja egyszerre elnémult. A figyelem a zongora felé fordult, amely mellett egy alacsony, kissé kövérkés fiatalember foglalt helyet. Hullámos barna haja mélyen a szemébe hullott és szemét, melyet nagy fekete-

keretes szemüveg takart, vizsgálódva futtatta végig a jelenlevőkön.

— *Schubert* — suttogta az egyik vendég szomszédjához hajolva, miközben pillantása a művész felé fordult, — azt mondják, mappája telistele van új dalokkal.

A hölgyek várakozásteljesen helyezkednek el karosszékeiken. A férfiak mögöttük állnak. Valami pompásnak, nagyszerűnek előérzete fűti át a hallgatóságot. Schubert dalok! A zongora körül széles gyűrű képződik, várakozásteli pillantások csüggenek a művészen: áhítatos csendben, visszafojtot lélekzettel lesik a schuberti muzsika felelendülését...

*

Schubert atyja, Schubert Ferenc Teodor Florián, fia születésekor Bécs egyik külvárosában tanítószkodott s nem is sejtette, hogy az ujszülöttre a legszebb művészi hivatások egyike vár. A kis Ferenc gyermekkorra semmiben sem különbözött a többi gyermekétől; semmi sem mutatott a fiun, hogy zseninek indul. Eleven, szelid, értelmes gyermek volt, minden különösen kiütőző képesség nélkül. De már kiskorában is rendkívüli hajlamot mutatott a zenére és legjobb barátjául egy asztaloslegényt fogadott, aki egy műhelyben zongorakészítéssel foglalkozott. E furcsa barátság úgy keletkezett, hogy a kis Ferenc előszeretettel látogatta az asztalosműhelyt, ahol „barátja” néha megengedte, hogy apró kezével ütögesse a féligkész zongora billentyűit. Második barátja, egy házaló énekes volt. Órákig követte az utcán a „verklit” és versenyt dalolt vele. Ebben a mulatságában az élet első komoly jelensége, azábécé tanulás sem zavarta. Az iskolával könnyen birkózott meg, s szabad idejét nótázással meg játsszással töltötte.

Atyjától egy napon hegedűt kapott. Mily nagy öröm! Kitünő hallása itt nyilatkozik meg először. Alig tud hegedűlni, de már minden divatos nóta felelendül a keze alatt. Majd Ignác bátyjától zongorázni tanul. Gyorsan halad a zongoratudományban és később Holzer Mihály, az egyik bécsi templom orgonistája fogadja tanítványává és megismerteti az orgonával. Tanulmányára jellemző, hogy a mester nemsokára úgy nyilatkozik atyja előtt, hogy a kis „Franzl”-nak már nem sok tanulnivalója van hátra. Tud már mindent és mesterének csupán az lehet a feladata, hogy időnkint összeül vele — diskurálni: Schubert istenáldotta tehetsége Holzer keze alatt fejlődött ki a maga teljességében. Részt vesz a templomi énekkarban, hegedül a zenekarban, orgonán játszik és néha-néha még azt üst-

dobot is kezelheti. Rövidesen izig-vérig muzsikussá válik.

Rendkívüli muzikálitása arra a gondolatra juttatja mesterét, hogy az udvari énekkarba beajánlja. Schubert könnyen teszi le a vizsgát, bekerül a kórusba és egyben helyet kap az udvari konviktusban, ahol általános ismereteit és elméleti zenei tudását gyarapítja.

A konviktusban öt évet tölt. Majd ismét visszakerül az atyai házba, ahol tanítói pályára készül. Nemsokára már atya mellett óradijas tanítói állásba jut.

A tanítói pálya azonban sehogysem tetszik neki. De hogy is tudott volna tanítani, amikor szíve-lelke telve volt csengő dalokkal! Atya nem jó szemmel nézte a „kótázást” s azt hitte, hogy ez hátráltatja tanítói tevékenységét. De Schubert már örökre el volt jegyezve a művészetnél: ahol, amerre járt, dalok zengtek a szívében és alig várta munkája végét, hogy papírra vehesse őket.

Később Magyarországra kerül. Egy grófi családnál kap nevelői állást, ahol több szabadidővel rendelkezik és inkább művészetének élhet. De itt sem bírja sokáig s visszatér Bécsbe, ahol atya ismét tanítói állást szerez neki. De Schubert már hallani sem akar e pályáról és ellenkezése atyjával való szakításhoz vezet. Egyik barátja lakást ajánl neki, a többiek mindennapi szükségleteiről gondoskodnak. Most tehát szabad a madár és énekelhet.

Neve lassan híressé válik. Vogl Mihály, az opera hírneves énekese műsorába iktatja Schubert dalait. A dalok gyors népszerűsége tesznek szert, de szerzőjük továbbra is szegény, igen szegény marad.

Azonban Schubert alkotóerejét a sors csapásai és a sok gond nem csökkenti. Rengeteg dalt ír, operát, koncertdarabot, szonátát komponál és műveinek kéziratát bőkezűen osztja szét ismerősei között. Csupán néhány jóbarátja óvatosságának köszönhetjük, hogy műveinek egy része megmaradt az utókor számára.

Neve már széles körben ismert, de még mindig igen szűkös körülmények között él. Minden állást, melyre pályázik, vetélytársai nyernek el. Egyik csalódás a másik után éri, de nem csorbitja alkotóvágyát és nem csökkenti optimizmusát. Barátaival tett utazásai színesítik életét: különben egyedül dalaiban és dalainak él.

★

Schubert örök vándor az élet útjain. S hiába népesítette be vándorutja pusztaságait képzelete teremtményeivel: az élet rengetegéből nem építhet örök otthont magának, utja ebben a rengetegben mindig csak vándorut marad s élményei a barangoló élményei.

Az embernek megváltozhatatlan sorsa: magányos vándorok ösvénye; és az ember nem teheti egyebet, mint a boldogság nyugalomára vágyó szívének terhével járja az ösvényt és — énekel. —

Az egészség fenntartása

az élet egyik öncélja. Nincs szomorubb látvány, mint egy beteg gyermek. Ha láztól égnek kis orcái és bágyadtan hunyja le szemét, az orvos gyakran rendel borogatásokat, vagy egész törzsbegöngyöléseket. A valódi

DIANA SÓBORSZESZ

mint üdülőttelep néhány cseppje, melyet ráfröccsentünk a vibemártott borogatásra, meglepő felfrissítő hatást gyakorol. Gyors párolgása lehűti a testet, s enyhülést okoz. Valódi csak a Diana felirással és plombával.

Ebben találta meg Schubert költői életének legmagasabb rendeltetését, ebben jelölte ki egyénisége helyét az életben, azt a minden fájdalomassága mellett is diadalmas pontot, melyen a magányos költő egynek érezhette magát a világmindenség harmóniájával.

Immár századik éve, hogy Schubert földi vándorlása végét ért. A vándor éneke soha el nem haló hangon cseng tovább, századokon keresztül. Schubert dala: örök.

(Szatmár.)

Szeretsz olvasni? Olvasd el figyelmesen e lap utolsó oldalát! Teljesen ingyen pompás könyveket kaphatsz tőlünk!

KÖSZÖNTŐ UJESZTENDŐ REGGELÉN

Uj esztendő, piros kendő,
Köszönts szépen, úgy illendő.
Ha illendő, hát köszöntöm,
Amit érzek, dalba öntöm.

Dalba öntöm, ékes versbe,
Elesicsérgem, mint egy fecske:
Csíri-csíri, csip, csip, csip,
Várjatok csak egy kicsit.

Uj esztendő, piros kendő,
Legyen pénzed elegendő.
Legyen nekem, neked is,
Jusson a szegénynek is.

Adjon Isten egészséget,
Minden házban békességet;
A szobánknak meleget,
Na érezzünk hideget.

Adjon Isten, mindent adjon,
A bú tőlünk elszaladjon,
Hadd viduljon a magyar,
Eleget búsuult tavaly.

E—ó.

A KESZI LACI ÁGYUI

— Történeti elbeszélés. —
Irta: Sárándy István.

Fura egy eset volt biz' ez, amit én itt most elbeszélék, de a történelem könyve a tanubizonyosságom rá, hogy előfordultak már furább esetek is Magyarország ezeréves történetében.

Itt van mindjárt a Keszi Laci esete. Keszi Laci nem volt világhódító hadvezér, mint Attila, az „Isten ostora”; török armádiákat sem vert szét egymagán, mint Kinizsi Pál uram, a rettentő erejű kenyérmezei hős. Gyermek volt még Keszi Laci, afféle maszatosképű fiúcska, aki labdázás közben nagyon meg tud ijedni attól a rettenetes mondástól, hogy: „A. b: ab. tótkalap; ha megütik; megharap.” Hanem a Keszi Laci neve azért mégis belekerült abba a nagy könyvbe, amelyben nemes Nagykároly város története van elbeszélve.

Szinte el is felejttem megmondani azonban, hogy a Keszi Laci esete nem mostanában esett meg. Elmúlt annak kétszázötven esztendeje. Magyarország buzatermő ék részein a török volt az ur akkor, hegyes vidékein pedig a német. Csak éppen a magyar nem volt ur a saját honjában. Őt rabolta ki a török, őt fosztogatta a német s nem volt pártfogója senki az egy jó Istenen kívül.

Nemes Nagykároly városát azonban nem foglalta volt el sem a török, sem a német. Élhetett kénye-kedvére, szabadon. Nem is hívták másképpen túl a Tiszán, csak a „boldogok városának”.

Nagykároly város lakói azonban felettébb siralmas arcot vágtak ehhez a nagy boldogság-

hoz. Mert való igaz ugyan, hogy nem ült a nyakukon állandóan sem török horda, sem német katonaság, de az is igaz, hogy hol a török, hol a német „tette tiszteletét” évente egyszer a városban. Ha, tesztem azt, a nagyvárad basa pénztárából kifogyott már az utolsó ezüst tallér is, egy jól felfegyverzett kis sereget elküldött Nagykárolyba, ahol is a sereg vezére ilyesféle szép beszédet tartott az összesereglett, agyonrémült lakosságnak:

„Ti kutyák! Az én kegyes uram, a basa, nagyon szomorú napokat él odaát Nagyváradon. A pénztárában nincs pénze, a magtárában nincs buza. Nekték azonban van pénzetek is, buzátok is. Segítsétek ki a nagy hatalmu basát pénzzel is, buzával is. Adjatok át nekem az ő számára kétezer jó aranyat és egy kis buzát, amely ne legyen több, ötven szekérrelvónál. Hanem ez aztán meglegyen az utolsó szemig még máma, mert a lábatok elé találom rakni a fejeteket, hogy a ragya verje meg a tisztátalan pofátokat.”

A megrémült nagykárolyiak összehordták persze a pénzt is, a buzát is, a török vezér pedig megköszönte szépen s áldás-békességet kívánva, hazakocogott embereivel Nagyváradra.

Gróf Stáhremberg uram azonban, aki a szomszédos szatmári várban ült a maga feleszám német katonáival, hírért vette a törökök sikeres kirándulásának Nagykárolyba s nem akart kimaradni a jóból ő sem. Lóra ültette hát az embereit s azoknak az élén elvágatott Nagykárolyba, ahol is — összedoboltatván a piacterre a lakosságot — tartott ilyen épületes beszédet:

„Nagykárolyi polgárok! Hallom, hogy ti minden jóval ellátjátok a váradi basát. Adtok neki pénzt, buzát, többet az elégnél, mirőlunk, németekről azonban azt sem akarjátok tudni, hogy a világon vagyunk. Dehát nem oda Buda! Ha át nem adtok nekem a mai nap folyamán három ezer aranyat s a katonáim számára ezer pár csizmát, karóba huzatlak benneteket egy szálíg, a várost földig romboltatom s a helyét bevettetem sóval, — hogy a menkü szántsa meg a hátatokat”.

S a nagykárolyiak megint csak összehordták a pénzt is, a csizmát is. Mikor aztán eltakardott a német, számitgathatták a kabátgombjainkon, melyik jön el hamarabb újból, a török-e vagy a német? Mert abban az egyben bizonyosak voltak, hogy a „látogatásaik” úgy következnek egymásután, mint éretlen szilva elköltése után a — hideglelés.

Igy sarcolta évek hosszú során a „boldogok városát” hol a török, hol a német, hol mind a kettő. S a boldog város boldogtalan lakói úgy elszegényedtek lassacskán, hogy hasonlatosak lettek a templom egeréhez. Már pedig a templom egeréről el lehet mondani mindent, csak azt nem, hogy jómódu.

Ilyenek voltak az állapotok Nagykároly városában, mikor új basa került a nagyvárad várba. Ali ben Dulfikárnak hívták a derék embert, aki azt tartotta, hogy a pénzből lehet sok, sőt

nagyon sok, de sohasem lehet elég. Az volt tehát az első dolga, hogy egy goromba levelet írt a nagykárolyiakhoz, lelkükre kötve nagyon a maga inséges állapotát. Azt ajánlotta aztán a levélben, hogy tizezer aranyat szedjenek össze a számára s ő egy hónap múlva, úgy szeptember elején, személyesen látogat el seregével a pénzeske átvételére. De ne hiányozzék ám a pénzből egy peták sem, mert saját kardjával hasítja négyfelé a főbíró s nem kegyelmez a csecszopónak sem.

A levél hírére szörnyű lett az ijedelem a városban. Tizezer arany! Honnan vegyen a város polgársága tizezer aranyat? Hiszen olyan már a város régen, mint a szőlőtőke szüret után: ki van fosztva teljesen.

— Végünk van, — sopánkodott a főbíró. Keszi Zsigmond uram — annak a rengeteg pénznek a tizedrészét sem tudjuk előteremteni majd. Elpusztul a város, hacsak valami csudát nem tesz érettünk a jó Isten.

— Lejárt már régen a csudák kora — sóhajtoztak a szenátorok. — Most az egyszer vérünk hullásával fogunk fizetni a váradi basának, nem aranypénzzel.

Ákadtt sok olyan polgár is, aki elköltözött a városból, bitangjára hagyva földjét, házát, csak hogy megmenthesse a maga és családja pusztá életét.

A napok pedig gyorsan teltek, sokkal gyorsabban, mint máskor s egykettőre eljött a végzetes szeptember hónap. Hanem a tizezer aranyból még akkor sem volt több együtt nyolcszáz darabnál.

És talán már holnap itt lesz a sarcért Ali ben Dulfikár, a nagyvárad basa.

A főbíró, Keszi Zsigmond uram és a város előljárói, a szenátorok ott ültek reggeltől estig a város háza tanácstermében, hogy kéznél legyenek majd, ha megérkezik seregével a basa... És felajánlják a maguk életét, így talán kegyelmet nyer a város sok-sok ártatlan lakója...

A gyermekek azonban gondtalanul játszadoztak ezeken a napokon is. Nagy csatákat rendeztek a város melletti kakukfüves réten. A gyermekcsereg egyik része volt a magyar, a másik része a török s a magyar mindig legyőzte a törököt...

Csak egy fiúcska nem vehetett részt a viadalban: Keszi Laci, a főbíró fia. Annak azt mondta az édesanyja:

— Nem szabad kitenned a lábadat a házból! Sose tudhatjuk, melyik percben ér bennünket a veszedelem; mikor érkezik meg a váradi basa. Azt akarom, hogy akkor itt légy a szemem előtt.

A kis Keszi Laci szomorúan ballagott le a város háza mögötti gyümölcsös kertbe, ahol gyögyörű almák piroslottak a fákön.

Beleharapott egybe, aztán mérgesen dobta a földre.

— Csatázni szeretnék a réten, nem almát enni.

Felfülett: egy bátortalan hang hallatszott át a sövénykerítésen:

— Laci... Lacika! Add nekem azt az almát.

Keszi Laci a hang irányába fordította a fejét s átpislogott a kerítésen.

Szurtos legényke állt a tulsó kertben, egy csizmadiainas. A neve Kucora Peti.

— Éhes vagyok — magyarázta Kucora Peti — ma reggel verés volt a früstököm s attól félek, hogy pofon lesz az ebédem is. A mesterem hirtelenharagu, a felesége meg hirtelenkezi.

Keszi Laci ravaszul pislogott s azt mondta: — Nézd, Peti, én adok neked almát, de még kenyeret és szalonnát is...

— Köszönöm, köszönöm — hálálkodott a kis csizmadiainas.

— De csak egy feltétel alatt — tette hozzá Laci.

— Mindent megteszek, amit kívánsz.

— Gyere csatát játszani.

— Mivel akarsz csatát játszani?

— Mivel? Hát ágyuval!

— Ágyuval? — ámuldozott Peti.

— Igenis, ágyuval. A városháza pincéjében van két ágyu is.

— Akivel buzaszentelő vasárnapon puffogatnak a nagytemplom előtt? — vigyorgott Peti. Az csak amolyan játékgáyu, de azért puskapor is kell hozzá.

— Van puskapor is a pincében... Felállítjuk a mozsarakat a kertben, te megtöltöd őket s puffogatunk.

— De eléb adsz szalonnát.

— És kenyeret...

— És almát... Ha jóllakhatom, bocskort szabhat a bőrómból a mesterem — sóhajtott el szántan Kucora Peti, a csizmadiainas.

Kézfogással pecsételték meg a megállapodást s egy negyedóra múlva már fel volt állítva a négy mozsárágyu a kertben. Kucora Peti nagy szakértelemmel tömté meg őket puskaporral. Igaz, hogy nem feledkezett meg magáról sem, aminek egy nagy darab szalonna s egy még nagyobb darab kenyér látta a kárát.

Kint, az utcán szintén nevezetes dolog történt ezalatt: megérkezett a nagyváradí basa. Ézerfőnyi csapat volt a sarkában ménkü hosszú dárdákkal, ezeket ott állította fel a városháza előtt, maga pedig nagy dérrrel-durrall rontott be a tanácsterembe.

A főbíró és a szenátorok ott ültek az utolsó szálíg a tanácsterem hosszú asztalánál s mély hódolattal hajoltak meg a pulykavörös arcú basa előtt.

— Mi lesz, hej?! — ordított a török sereg nagyura — megvan az a kis pénz vagy nincs meg? Ha megvan, olvassátok le elém: ha nincs meg, hadd nyisszantom le a nyakatokat.

És kirántotta a kardját...

Azaz csak akarta kirántani, mert a másik pillanatban olyan erős ágyudörrenés hallatszott a kertek felől, hogy a terem vastag, ódon falai

megrezdültek bele.

A basa olyan sápadt lett egyszerre, amilyen piros vaha az elébb. Reszketve dugta hüvelyébe félig kihuzott kardját.

— Mi... mi ez? — dadogta. Árulás? Kelepee?

Újabb szörnyü dördülés volt rá a felelet.

A basa az ablakhoz szaladt, hogy parancsot adjon a seregének, de biz' annak híre-pora sem zolt a városháza előtt. Ugy elinalt az első ágyuszóra a szedett-vedett gyáva horda, hogy meg sem állt ijedtében Nagyváradig.

— Ugye, a német van a nyakunkon? — kérdezte fogvacogva a basa.

— A bizony meglehet — állt fel az asztal mellől a főbíró, Keszi Zsigmond uram. Es mondhatom neked, basa ur, hogy a németek, ha körük közé kaparíthatnak, dobót csináltatnak a bőródból.

A basa könyörgésre fogta a dolgot.

— Rejtsetek el, vagy engedjétek menekül-nöm. Alláh nevére kérlek benneteket...

— És mi lesz a tízezer arany sarccal? — kérdezte emelt fejjel a főbíró.

Újabb hatalmas dördülés zengett fel a kertek alól.

— Elengedem... Esküszöm Alláh szent nevére, hogy elengedem.

— Te monád — zugták a szenátorok.

A basa azonban nem várt több szót, se több ágyulövést. Kirohant a tanácsteremből az utcára, ott felpattant a lovára s elvágtatott.

— Ez se jön többé Nagykárolyba! — mondták maguk közli az összecsendült asszonynepek.

Fent, a tanácsteremben ezalatt tanácstalanul néztek össze a tanácsurak és a főbíró.

Mert csak azután tudódott ki, hogy a kis Keszi Laci ágyui mentették meg őket.

— De mi is történt hát voltaképpen? A szatmári német katonák ütöttek volna rajta a törökön?

A feleletet főbíróné asszonyom adta meg. Haragtól vörös arccal rontott be a tanácsterembe, kezénél fogva ráncigálván fiát, a remegő, puskaportól fekete Lacit.

— Nézze kelmed! — kiáltott férjére, a főbíróra — mit csinál a maga drágalátos csemé-téje! Mozsárágyuval durrogat a kertben. Ezer szerencse, hogy ki nem pörkölte a szemét.

A főbíró és a szenátorok csak nehezen értették meg a dolgot, de aztán szivből jövő kacajra fakadtak.

Csuda! Csuda! — kiáltott a főbíró. — Az Isten csodát csinált s a csudacsinálásra egy kisfiút választott ki. Áldott legyen az Isten neve!

Igy menekült meg nagy bajából Nagykároly városa s benne minden lakója. A váradí basa sem látogatott el többé soha. A győzedelmes keresztény seregek pár hónap múlva elfoglalták Nagyváradot s nem sokkal később visszafoglaltuk Budavárát is a töröktől. Magyarország rövidesen felszabadult a százötvenéves török járom alól, amiért dicsértessék az ur szent neve most és mindörökké, amen. (Budapest.)

ELŐFIZETŐINKHEZ

A CIMBORA nyolcadik évfolyamára nyitunk új előfizetést. Kérjük olvasóinkat, mindazokat, akiknek december végén lejárt az előfizetésük, ujtsák meg minél előbb, hogy a lap küldésében fennakadás ne történjék.

Nyolc esztendő! Mily hosszú idő, mily nagyjelentőségű evszám egy lap történetében! Hány ezer gyermek sorakozott e hosszú idő alatt Elek nagyapó zászlaja alá — s mily súlyos nehézségekkel kellett közben megküzdenünk!

De büszkén mondhatjuk, hogy fennállásunk óta mind jobban és jobban sikerült magunkhoz kapcsolni az erdélyi és az utódállambeli magyar gyermekek nagy tömegét és az ő szeretetük és ragaszkodásuk adott erőt nekünk ahhoz, hogy nehéz küzdelmek között is megfeszített erővel folytassuk azt a jelentős munkát, melyet Elek nagyapó és a Cimborá a magyar gyermekvilág érdekében kitéjt.

Ezen az uton haladunk most is tovább, bátran előre a mai igen nehéz gazdasági viszonyok között és nem kérünk olvasóinktól egyebet, mint az eddig is tanusított szeretetet, bizalmat és ragaszkodást, amely minden küzdelemért és fáradtságért kárpótöl bennünket. Ez a mi legdrágább jutalmunk!

Elek nagyapó pompás kis regénye, a „Három gyermek és egy kutyácska kalandjai“ mai számunkkal befejezést nyer. Azonban örömmel értesítjük olvasóinkat, hogy az új évfolyamot, egyik legkiválóbb ifjúsági írónknak, Fábrián Gyulának, a „Szilassy Bálint“, a „Fehér Sas“ szerzőjének egy mesteri kézzel megírt regényével kezdjük. Fábrián Gyula egyik kedvence a Cimborá olvasóinak és ez a regénye koronája annak a sok-sok értékes ifjúsági írásnak, amely tőle lapunk hasábjain eddig is megjelent.

Második folytatásos regényünket, ugyancsak a Cimborá egyik régi, közkedvelt munkatársa, ifj. Pröhle Vilmos írta a lap olvasói számára. Ifj. Pröhle Vilmos szikrázó humora szövi át ezt a rendkívül kacagató, vidám regényt, melynek külön értéke, hogy a regényt illusztráló rajzokat ugyancsak a szerző rajzolta.

Váitozatos és gazdag rovatainkban felölleljük azonkívül mindazt, amit eddig is nagy örömmel és szeretettel fogadott kis olvasóink serege. Lengyel Miklós dr., a „Magyar Pantheon“ írója, a jövő esztendőben is folytatja a magyar irodalom nagyjainak ismertetését és ugyancsak az ő szakavatott tollát dícséri majd a jövő esztendőben is a „Tamás érdeklődik“ rovat, mely értékes tárgyával mindenkor lekötötte olvasóink érdeklődését. Új rovatot is indítunk a jövő évben, a „Kultura nagyjai“ címmel, melynek során megismertetjük olvasóinkat nagy írók, művészek életével és alkotásaival. E rovatban a világirodalom, festészet, zeneművészet legnagyobbjai sorakoznak majd fel, akiknek alkotásai mindenkor örökbecsűkre lesznek az emberiség történetében.

Elek nagyapó a sok pompás mese, elbeszélés, vers közlése mellett a jövő esztendőben is közlésezi majd „Ösike leveleit“ és ugyancsak folytatja majd olvasóink előtt annyira kedvelt pályázatok, helyreigazításra váró levelek kiírását. A Beszámoló pályázat az 1929. esztendőben is sorra kerül.

A „Mű ujság“ rovatban megismertetünk majd Beneteket a világ érdekes eseményeivel és az emberi tudás és haladás újabb eredményeivel. Rejtvényrovatunkat tetemesen kibővítjük és minden számban közlünk friss érdekesnél-érdekesebb fejtörőket.

Mindezekon kívüli az elbeszélések, mesék, versek, eredeti rajzok és képek oly gazdag kincsesházát nyújtjuk olvasóinknak, amelyhez hasonló egyetlen magyar nyelvű gyermeklapban sem található!

És mándezért, amit nyújtunk, nem kérünk egyebet, mint olvasóink eddig tanusított szeretetét és segítségét, hozzájárulását, — az előfizetési díjak pontos beküldésével, — ahhoz, hogy teljesíthessük régi kívánságukat, és ismét hetenként, — minden vasárnap reggel, — köszönthessünk be hozzájuk! A nehéz gazdasági viszonyok következtében igen sok előfizetőnk nem tudta vagy nem akarta megfizetni velünk szemben fennálló jelentős tartozását és így igen sok előfizetőnk részére kénytelenek voltunk lapunk küldését beszüntetni. Ezzel igen nagyszámu előfizetőt veszítettünk el. Ha ezt pótolhatnánk, újra hetenként jelenhetne meg lapunk. Es milyen könnyen lehetne pótolni, ha minden előfizetőnk csak egyetlen új előfizetőt szerez! Hisszük, hogy olvasóink szívvel-lélekkel mellénk fognak állni és mert most, az év kezdetén előfizetőinknek igen nagy kedvezményeket nyújtunk (lásd lapunk mai számának utolsó oldalát) ha mindegyik csak egy új hivat szerez, akkor április 1-től kezdve már minden héten megjelenhet a CIMBORA.

Hogy fáradozásotokat megháláljuk, mindenkinek, aki egy új hivat szerez, jutalmul küldünk egy szép kiállítású könyvet, továbbá megjelenik neve a CIMBORA barátainak névsorában és résztvesz a minden hó 10-iki sorsoláson, amidőn lelkes olvasóink jutalmazására könyvjutalmat és két doboz finom csokoládét sorsolunk ki.

A CIMBORA előfizetési díjáról, mai számunk utolsó előtti oldalán adunk felvilágosítást. De felhívjuk minden olvasóink figyelmét mai számunk utolsó oldalára, ahol közöljük azokat az igen értékes kedvezményeket, melyet minden előfizetőnk igénybe vehet, ha 1929. január 15-ig egy egész évre vagy egy félévre előfizet a Cimborára.

A CIMBORA kiadóhivatala.

Mai számunk utolsó oldalán találjátok ingyen-könyv ajándékunk megszerzésének feltételeit! Magatoknak szereztek örömet, ha figyelmen elolvassátok!

ÚJ IDŐK

SZÉPIRODALMI
MŰVÉSZETI, PÉNES
HEFTILAP

Szerkeszti: Herczeg Ferenc

ELŐFIZETÉSI ÁR:
egész évre 1200 Lei
félévre 600 Lei

AZ ÖSSZEG FLÓZETES BEKÜLDÉSE MELLETT SZÁLLITJA A CIMBORA KIADÓHIV.

A NAGYMOSÁS

I.

Tiszta ruha egészség. Tudja ezt Benkóné aszszony. Tudja a leánya is. A telkő is örül, ha ruhát mosnak benne. Locsolgatja oldalát a langyos víz. Ha szólni tudna, mondaná: Bár mindennap

mosnának! Hát az üst! Örül ez is. Meleg víz van benne. Bizony most nem fázik. Meleg vízben sok-sok ruha. Benkő Ágnes egy nagy ruddal kevergeti. Kevergeti, kavargatja. Jobbra-balra megforgatja. Tisztul a ruha.

II.

Tisztul, tisztul a ruha. De nem elég tiszta. Gyerünk lányom, a patakra. Ott lesz majd szép tiszta. Sulykot a kezébe! Én is az enyémbé. Üssük, üssük, ne sajnáljuk. Mossuk hófehérre.

III.

A mosásnak mégnincs vége. Beteszik a ruhát a kékitő lébe. Szépen belemártogatják. Azután megfacsargatják. Kerítésre kiterítik. A nap megszárasztja. Ez a fehérségnek — a magyarázatja.

E—ó.

MESE AZ ELSŐ HÓRÓL

IRTA OSZ RÓZA

Pihécske és Fehérke két igen pajkos angyal volt. Fent laktak a báránypellegek felett, ott, ahol aranyos csipkés ágat vet a nap a lemenőben. Ez a két vidám, örökké mosolygó angyal ott szaladgált, játszott a fellegek tetején, mialatt egy Főangyal ügyelt rájuk.

Hanem egy nap igen sok dolga volt a Főangyalnak és korán elment hazulról.

— Na, most lesz csak jó mulatás, — mondta Pihécske. Hallgas ide, nagy ujságot mondok. Ugy hallottam, karácsonykor minket is levisznek a földre, hogy ajándékokat vigyünk a jó gyermekeknek. Én igen örvendek ennek.

— De hát én, mennyire boldog vagyok, mondta Fehérke és örömeiben csak úgy dobálta a kis felleg-párnákat.

Hát, amint ott játszadoznak, csak kiszakad az egyik párna és hull, hull belőle a sok hópihe. A két vidám angyal abba hagyta a játékot és nézte, mint hullanak a fehér pihék a földre. Amint ott nézegetnek, csak látják, hogy a sok gyermek megy haza az iskolából, mindenik tapsol örömeiben és kiabálja:

Karácsonyi hópihe,
Hullj ide, hullj ide!
És tartották mind a tenyerüket.

Amikor a két angyal látja, hogy a gyermekek ennyire örvendenek a hulló hónak, fogják a kis párnákat és a sok pihét mind ledobják a földre. Olyan havazást rendeztek, hogy a sok hópihétől aligalig tudták lekukucskálni a gyermekekre.

Hanem egyszer csak jön a Főangyal. Az örök ké mosolygó angyalkák elfelejtettek nevetni.

— Mit csináltatok? — kérdezte komolyan a Főangyal. Engedelem nélkül ledobáltátok a pihéket a földre. Most büntetésül csak a rossz gyermekekhez viszlek el, oda ti fogjátok vinni az aranyos virágcsokrokat.

Pihe és Fehérke egy percig össze néztek.

— Már előre látom, milyen savanyu arcot fognak vágni a rossz gyermekek, amikor meglátják a virágcsokrokat, mondta Pihe és csilingélőn kacagott a puha felhők tetején.

(Felőr.)

FEJTŐRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

A novemberi sorsolásról lekéstek:

Huszár Monika, Millitz Magda, Márton Ari és Laci, Kristán Ella és Aladár, Avéd László, Ajtay Árpád, Jakab Babi és Böske, Lajos Mihály, Waldmann Terike és Márta, Kasuba Baba, Schilling Máriskó, Székely Agnes, Serestély Babuka, Barabás Magdus, Ridi Lacika és Imruska, Becsey Karszi, Gyergyai Árpád és Ferencz, Scheidl Nusi, Szórákzott unoka (Nagyvárad), Lám Leó.

SZÁMREJTVÉNY.

Beküldte: Tolcsvai László.

32 1 34 3	Erdőn szedik
10 11 39	Ereinket tölti ki
14 33 2 15 38	Savanyu ízű növény
21 29 23 8	Déli gyümölcs
41 17 36 18	Most erdélyi város
25 22 7 9 16	A disznónak része
40 24 19	Fájdalmat kifejező szó
20 31 30	A vén másképpen
35 26 12 4	Leány név
5 13 37	Tagadó szó
28 20	Erdőket alkot
6 16 27	Him disznó neve

Petőfi egyik gunyos versének két első sora.

NEVREJTVÉNY.

Beküldte: Horváth Ilonka.

EDE, ZOLTAN, LAJOS, TIVADAR, NUSI, ELZA, FERI, SZANISZLÓ, ILONKA, RÓZSI, CILI.

E szavak kezdő betűi egy magyar zeneszerző nevével adják.

C I M B O R A

K É P E S G Y E R M E K L A P

Szerkesztősége: Fatafi Mici (Kisbaczon) u. p. Batanii-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendő a Cimborá részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh.-u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendő a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona.

Magyarországon: 6 pengő.

Jugoszláviában: 100 dinár.

Vedres-Ábrány, Bihar megye. Mi mindent kaptál neved napjára! Képzem, hogy Jézuska még több szépet és jót hozott neked. Babueit és Ilikét meg akartam látogatni Kolozsvárt jártomban, de amikor indulóban voltam, egyszerre hullani kezdett a havas eső s mire kint voltam az ég, indulnom kellett a vasúthoz. A kockarejtvényed sorra kerül, a másikat oly apró betűkkel írtad, hogy nehezen olvasható. Édes anyádnak levél ment. — Grünberger Erzsé, Zimánd, Arad megye. A beszámolóra a válaszlászló, hogy leközlöm a Cimborában. Írtam a kiadóháznak, hogy pótolja a 32, 33 és 34. számot. Ha gyakran írsz, gyakran lesz örömed a válaszómban. — Waidmann Kálmán, Temesvár. Második elemi osztályos vagy s oly szépen és helyesen írsz, hogy felsőbb középiskolás diáknak is dicséretére válnék. Te igazán megérdemelted, hogy a jó öreg Mikulás könyvet vitt neked. Szeretettel látlak unokáim seregében s várom az ígért leveleket. — Scheidl Nusi, Nagyszeben. Közlöd velem nagyszebeni pontos címedet, hogy válaszolhassak leveledre. Nagy Malvin írt nekem, s üzenem neki általad, hogy várom a megígért látogatást. —

Lengyel László, Királyhelmec, Szlovénia. Levelet, levelet! — Glodics Évi és Gitta, Kolozsvár. Isten hozott: ikerunokák. Hogyne fogadnálak el unokáimnak. Bizony, azt nem tudom, van-e rajtatok kívül más ikerunoka. Remélem, szorgalmas levélírók lesztek. — Nagyvárad. Szórákzott unoka beküldte a 30, 31 és 32. számú rejtvények megfejtését levelezőlapon, de a nevét a tollában felelte. Így bizony nem vehetett részt a sorsolásban, de megvizsgáltam azzal, hogy tiszta és helyes az írása. — Lám Leó, Kolozsvár. Második elemista jól teszi, hogy irkában ír. Majd kiszabadulsz te a vonalozatlan papírosra is. Már most megdicsérek feltűnő helyes írásodért. Ki foglalkozik veled otthon? Akárki: hálás lehetsz iránta. — Székely Irma, Székelyudvarhely. Meghatott szép, hosszú leveled. Látva látom ebből, hogy tanítódnak születél. Mire ezt az üzenetet olvasod, remélhetően sort keríthettem a levelemben való válaszolásra is. — Fodor László, Nagyvárad. Levelednek minden szava arra vall, hogy szerénység mondatja veled: „nem vagyok valami jó gyerek“, hiszen, csakogy árad belőled felém a szeretet. Bizonyos vagyok abban, hogy a Jézuska nem haragszik rád, mert ő nem tud haragudni, mint ahogy nagyapó is képtelen erre. Hát csak írd meg, mi mindent hozott Jézuska? Írásodnak szépsége, tisztasága és helyessége kitűnő érdemel. Keresztrejtvényed sorra kerül. — Dóczy Zsuzsa, Cseledömök. Neked is meg Adamszéknek is sok mindent hozott a Jézuska bizonyosan: megjutalmazta, hogy karácsonyfát rajzoltatok. Azt írod, hogy ha egyszer még Csikszerezében leszek, meglátogatok. Hogyan? Cseledömökről? Vagy ott csak tanultok? Írjál erről következő leveledben. — Faragó Nusi, Nagyvárad. Irigyled azokat, akiknek üzenek. Sose irigyled, Nusika, mert, lám, neked is üzenek, amint levelet írtál. Mondanom se kell, hogy szeretettel látlak unokáim seregében s szeretettel várom leveleidet. Majd meglátod, mint megszépül az írásod, ha gyakran írsz nagyapónak. A rejtvényt máskor ne vágd ki a megfejtés miatt. Kár megsejtenni az újságot. — Rafael Boriska, Bölön, Háromszék megye. Helyébe léptél Klárikának, ki egy időben szorgalmas levélíró unokám volt. Mondd meg neki: irhatna most is. Sok nagy leánnyal és fiatal levelezek én, akik a Cimborából kinőttek, mert jól esik, ha figyelemmel kísérhetem további fejlődésüket. Leveleden látszik, hogy otthon gyakorlod magadat a magyar írásban s hogy a könyv a legjobb barátod. Remélem, te is oly szorgalmasan írsz ezután, mint Klárka írt ezelőtt.

A CIMBORA INGYEN KÖNYVAJÁNDÉKA

HOGYAN RÉSZESÜLHETSZ AZ INGYEN-KÖNYV KEDVEZMÉNYBEN?

A CIMBORA legutóbbi számában közöltük Veletek, hogy a CIMBORA nyolc esztendő fennállását meg fogjuk ünnepelni és ezt a jelentős évfordulót értékes ifjúsági művek **ingyen** szétosztásával tesszük Nektek emlékeztetéssé. Itt közöljük a feltételeket és kérünk Benneteket, olvassátok el figyelmesen.

Minden előfizetőnk, aki a Cimborára egy egész évre vagy egy félévre előfizet, ingyen könyvajándékban részesítjük.

Az egész évre előfizetőket, akik a Cimborára előfizetése fejében hozzánk 400 leit, 80 csehkoronát, 200 dinárt vagy 12 pengőt beküldenek,

5 kötet, pompásan kiállított könyvvel jutalmazzuk.

Összeállítottunk négyszer öt könyvből álló sorozatot. Minden sorozat öt keménykötésű könyvet tartalmaz, tokban. Az egész évre előfizetők a négy sorozat közül egyet kiválaszthatnak és a pénz beküldésével egybejűleg a postautalvány szelvényén közölik velünk a kiválasztott sorozat **számát**. A könyvajándékot csakis sorozatonként adjuk, tehát az egyes sorozatokból egyes könyveket kiválogatni nem lehet! A négy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

I. sorozat:

Jégországban
A cukros királyfi
Robinson
Cserkészfalu
Gulliver

II. sorozat:

Gulliver
Mese két kis lányról
Silda, tréfás történetek
Indián mesék
Az eszkimó ikrek

III. sorozat:

A liget tündére
A bűbajos sziget
Elefánt históriák
Kis lord I.
Kis lord II.

IV. sorozat:

Csipkerózsika
Alice a csodák országában
Oroszlántörténetek
Tigris történetek
Medvehistóriák

Fenti sorozatok bármelyikét megküldjük minden előfizetőnknek, aki a Cimborára egész évi előfizetési díját, országa pénznemében, tehát 400 leit, 80 csehkoronát, 200 dinárt, 12 pengőt hozzánk **legkésőbb 1929. január hó 15-ig** postautalványon vagy postai befizetési lapon beküldi. Postaköltség megtérítés címén **külön 10 leit, 5 csehkoronát, 3 dinárt vagy 70 fillért** kérünk.

Féléves előfizetőinket, aki 200 lei, 40 csehkorona, 100 dinár, 6 pengő előfizetési díjukat a fenti időpontig beküldik

2 pompásan kiállított könyvvel jutalmazzuk.

Féléves előfizetőink a következő sorozatokból választhatnak:

V. sorozat:

Grimm mesék
A bűvös labda

VI. sorozat:

Münchhausen báró kalandjai
Khinai csodák

VII. sorozat:

Andersen meséi
Tündérvásár

VIII. sorozat:

Fényesszemű mókus kalandjai
Mexikói ikrek

Fenti sorozatok bármelyikét megküldjük minden előfizetőnknek, aki a Cimborára féléves előfizetési díját 200 leit, 40 csehkoronát, 100 dinárt, 6 pengőt hozzánk **legkésőbb 1929. január 15-ig** postautalványon vagy postai befizetési lapon beküldi. Postaköltség megtérítés címén **külön 5 leit, 2 csehkoronát, 1,50 dinárt, vagy 35 fillért** kérünk.

Csupán azokat az előfizetőket részesítjük e kedvezményben, akik előfizetési díjaikat közvetlenül hozzánk — (tehát nem fiókkiadóhivatalaink, pénzbeszedőink vagy ügynökeink kezéhez) — küldik be és az előfizetési díjjal együtt a fent meghatározott postaköltséget is hozzánk juttatják! Tehát: csak a hozzánk küldött előfizetési díj jogosít az ingyen könyvekre és csak akkor, ha az előfizetési díjhoz a postaköltség is csatolva van és az előfizetési díj 1929. január 15-ig beérkezik!

Hisszük, hogy az ingyen ajándékkönyvek szétosztásával igen nagy örömet szerzünk Nektek és örülni fogunk, ha ajándékunkat, mely ismétlőnk, rendkívül értékes és páratlan ajándék, a Cimborára minden előfizetője igénybe veszi.

A CIMBORA kiadóhivatala.

